

kjender hans Net. Det er denne Maade at tage Sagen paa, som jeg paaistaar ikke er loyal, uden dog dermed at ville insinuere, at den ærede Minister har tilsigtet noget Saadant. Der er ingen Mand i det private Forretningssliv, der vilde handle saaledes. Dersom en Mand i det private Forretningssliv vilde handle saaledes, vilde han miste al Tillid. Staten maa ikke, og de, der værne om Statens Interesser, bør heller ikke behandle en Medkontrahent saaledes, at en privat Mand maatte stamme sig ved at handle saaledes. Dette er min Overbevisning om denne Sag, og naar de Herrer finde, at jeg gjør for stor Allarm af den, saa siger jeg, at jeg føler mig baade som Medlem af dette Thing og som dansk Statsborger saa dybt krænket i min Retsfølelse, at jeg maa tale i saa høje Toner, som jeg gjør. Jeg beder altsaa det høje Thing undskyldte, at jeg har taget denne Sag saa varmt; men jeg kan ikke Andet. Naar en Mand som Privatmand afsluttede en Kontrakt som denne har han ved i 10 Aar at behandle Forpagterne, som her er gjort, givet dem al den Stadfæstelse i deres Ret, som under almindelige Forhold forlanges. De Bestemmelser, der indeholdes i Kontrakten, have begge Parter optaget i den Hensigt, at de skulde opfyldes, og naar den ene Part indberetter til den anden, hvorledes han har bestræbt sig for at opfylde Kontrakten, og den anden uden Indsigelse modtager Indberetningerne, lige til Tiden er udløbet, saa har han erkendt, at Betingelserne ere opfyldte, og er da ikke bag efterberettiget til at fordrø et Bevis for Domstolene, der ikke længere kan præstere. — Endnu skal jeg kun fremsætte nogle Bemærkninger med Hensyn til min Anskuelse om, at den høitærede Finansminister heller ikke har værnet om den lokale Befolknings Ret paa en saadan Maade, som man kunde vente og fordrø. Den høitærede Finansminister sagde, at, naar de af mig udtalte Anskuelser skulde bringes i Anvendelse, kunde Regjeringen aldrig stille en saadan Domaine som Østersfiskeriet til Auktion. Deri har den høitærede Minister heller ikke Ret; thi, dersom den høitærede Minister forinden Auktionen havde stillet Forholdet mellem Forpagterne og Regjeringen fuldstændig

klar, var der jo aldeles Intet i Veien, for at Forpagterne kunde byde med paa Auktionen. Men uslig udtalte den ærede Ordfører, at Forpagternes Net, dersom den skulde gjøres gjældende i sin fulde Udstrækning, omfattede et Beløb af c. 100,000 Rb. Jeg vil nu spørge, om man til samme Tid, som Opgi-velsen af denne Ret var en intererende Del af Forpagternes Bud, kan forlange, at de ved Auktion skulde baade opgive den saaledes til 100,000 Rb. tærede Ret og tillige byde det fulde Beløb som det kjøbenhavnske Fiskehandelselskab hød, saa meget mere som man negtede Forpagterne den ganske overordentlig betydningsfulde Indrømmelse, som blev gjort det kjøbenhavnske Selskab, at, naar Østersfiskeriet var ødelagt, kunde de faae Forpagtningssummen eftergivet, naar det blot ikke kan bevises, at det er dem, der har ødelagt det. Alle de, der ere bekendte med Østersfiskeriet i Limfjorden, sige, at det er fuldstændig umuligt at blive ved at drive Østersfiskeriet, saaledes som det kjøbenhavnske Fiskehandelselskab driver det for Diebliffet. Forpagterne maa dog vistnok have den dybest gaaende Erfaring og Indsigt i denne Sag; men disse have den fuldeste Overbevisning om, at de ved deres Bud ere gaaede til den yderste Grændse for, hvad der kunde svares aarlig, naar ikke Østersfiskeriet skulde behandles paa en saadan Maade, at det aldeles ødelægges. Jeg skulde være meget underrettet, om ikke det kjøbenhavnske Fiskehandelselskab i de 7—8 Maaneder, hvori det har haft Østersfiskeriet tilnærmelsesvis har fisket næsten lige, saa mange Østers, som de gamle Forpagtere have fisket i samtlige 10 Aar. Jeg skal ikke paa- staa det bestemt, men er det end ikke fuldstændig nødtagtigt, nærmer det sig dog tilstrækkelig til, at jeg maa være berettiget til at gjøre en Sammenligning, da jeg dog antager, at det i hvert Fald overstiger Halvparten. Naar man stiller sig dette for Die, maa man dog i alt Fald indrømme, at Forpagterne ved med en ganske anden Moderation at have benyttet deres Ret og ved at have bragt de Øffre, som de have bragt, for ad naturlig Vet at udvilde Fiskeriet og drive det op til en saadan Værdi, at det kunde give Staten